

Jak jste přišla k tématu a jak jste narazila na hlavní hrdinku zpěvačku?

Začala bych tím, že pro mě byl poslech takovou děsivou nostalgií. Děsivou proto, že jsem se bála, jak na mě dokument bude působit, když si ho poprvé po šesti letech zase poslechnu. A nostalgií proto, že to, co se v dokumentu odehrávalo je pro mě už doba minulá. Hodně se toho změnilo.

Pozadí vzniku dokumentu bylo docela punkové. Já jsem se domluvila na katedře ve škole, že budu jako bakalářskou práci dělat audio dokument, jelikož jsem v té době působila v Radiu R a nějak mě to do končin audio tvorby tehdy táhlo. Měla jsem domluvené a schválené téma o ochotnickém divadle, které jsem tehdy hrála. Ocitla jsem se ale v životní situaci, kdy mi psychicky nebylo nejlépe a na to téma divadla jsem nebyla schopná se nějak naladit. Prostě jsem najednou vůbec nevěděla, jak na to. Nebyli jsme s vedoucím práce schopní vůbec najít nějakou linku, která by celý dokument spojovala.

Asi dva měsíce před odevzdáním bakalářské práce jsem přišla s nápadem využít toho, jak se zrovna cítím. Napadlo mě, že bych světu v práci ráda ukázala dvě stránky psychického onemocnění a života s ním. Vedoucí bakalářské práce Jan Motal znal hlavní hrdinku dokumentu Sylvu, takže mi ji doporučil. Já jsem Sylvě zavolala a všechno to pak bylo hrozně moc rychlé.

Najít Sylvu tedy nebylo nijak náročné. Navíc ona je velmi extrovertní a aktivní člověk. Já jsem jí jednou zavolala a ona hned řekla, že by do toho šla.

Jak dlouhá byla natáčecí doba? Kolik proběhlo setkání? Měla jste dost materiálu?

Materiálu jsem měla opravdu hodně, ten mi určitě stačil. Když jsem oslovila dramaturgyni Brit Jansen, jestli by se mnou na dokumentu nespolupracovala, zhrozila se z času, který nám zbývá. Nakonec jsem ji ale přemluvila a zvládnly jsme to.

Se Sylvou jsem se viděla dohromady asi pětkrát. Napřed jsme se potkaly jen tak nezávazně na pivu, kde jsme si o sobě jen tak povídaly. Pak jsem se vydala s její kapelou do Třebíče, pak jsme si schůzku k natáčení daly v Brně. Dohromady jsme natáčely asi třikrát nebo čtyřikrát. Údajně jsem s ní byla i na její besedě, ale to si upřímně vůbec nevybavuju.

Byl to vlastně můj první a zatím i poslední audio dokument.

Jak jste balancovala mezi slovem a hudbou?

Dělala jsem to intuitivně a doteď si nejsem jistá, jestli jsem tam ten balanc našla. Hudbu jsem tam dávala vyloženě pocitově kde mi přišlo, že se hodí. I když té hudbě není moc rozumět, tak se vždy slovy nebo názvem týkala toho, o čem Sylva zrovna mluvila. Hubnu jsem také používala, když jsem chtěla, aby posluchač zažil šok.

Byly rozhovory s hlavní aktérkou v dokumentu přirozené?

Bylo to úplně přirozené. Když jsem dokument teď poslouchala po letech, tak jsem se až zhrozila, jakým stylem jsem se jí ptala. Ale osobností jsme si sedly a bylo to mezi námi povídání dvou kamarádek, vůbec tam nebyla žádná tenze. Pro mě nebylo náročné se na téma ptát, jelikož jsem o

něm vždy sama celkem otevřeně mluvila. Sylva byla v tématu taky hodně otevřená a také o něm bez ostychu mluvila, takže žádná bariéra mezi námi nebyla.

Zůstaly jste se Sylvou i po natáčení v kontaktu?

Ano. Když jsem ještě bydlela v Brně, tak jsme se sem tam potkávaly. Teď už pět let bydlím v Praze, tak je to náročnější. Ale víme o sobě a v kontaktu jsme stále.

Jak jste technicky vyřešila nahrávání venku v přírodě?

Popravdě si to už vůbec nepamatuju. Pravděpodobně jsem měla půjčenou techniku ze školy a jediné, co jsem kontrolovala, byly hodnoty. Koukala jsem, aby nevyletěly přes limit, a to asi bylo vše. Nic jiného si myslím, že jsem neměla.

Jak moc se liší verze odevzdaná ve škole jako bakalářská práce a verze vysílaná v rozhlase?

Rozhlasová verze se nijak neupravovala, pouze jsme jí smíchali. Upravili jsme zvukové vlny a další drobnosti.

Kdy jste se rozhodla zapojit do dokumentu hudbu?

Chtěla jsem jí tam od začátku, protože ta hudba je něco, co Sylvu charakterizuje. Navíc se písničky pojí s tématem.

Posílila jste hudbou významovou linku?

Ano. Myslím si, že hudba, kterou Sylva dělá, je o kontrastech a v mé hlavě mi to ilustruje tu nemoc. Sylvin zpěv je jako vykřičení se. Je to kontrast mezi tím, když řve a když zapáleně mluví o zvířátkách.

Věděla jsi od začátku, že chceš být takovou mírou součástí dokumentu?

Ano, od začátku jsem to vedla jako rozhovor nás dvou. Chtěla bych, aby bylo slyšet, že se o takových věcech mluvíme otevřeně.

Nedělalo ti problém odhalit tolik ze svého soukromí?

Ne, opravdu jsem o těchto věcech zvyklá mluvit na rovinu a otevřeně. Ale dnes se mi to neposlouchalo úplně dobře

Proč?

Nějaké věci bych teď udělala a uchopila úplně jinak. Jsem k sobě kritická a nerada se poslouchám. Navíc jsem se poslechem vrátila k pocitům, které jsem v té době prožívala, a které už mě nějakou dobu netrápí.

Co bys udělala jinak?

Asi bych šla ještě víc do hloubky. Sylvy bych se ptala ještě na další otázky, na širší kontext. Slušel by tomu občas asi i komentář mezi rozhovory. Ale po bitvě je každý generál. A asi jsem teď dost ovlivněná tím, že se věnuju televiznímu zpravodajství, kde se vše vysvětluje.

Nechybí vám prostor dokumentu?

Ano, chybí. Ale dělám Newsroom a tam si občas můžu dovolit víc. Nejsme ani tolik omezení stopáží a já se tam jednou za čas vybiju.

Pomohl vám dokument v nějaké sebeterapii, když se v něm takto odhalujete?

V dlouhodobém hledisku si myslím, že ne. Ale v tu danou chvíli hodně, proto mě to vlastně celé napadlo. Když jsem se Sylvou trávila čas a povídaly jsme si o tom, tam mi sdílení pocitů pomáhalo. Vždy mi pomáhalo o takových problémech mluvit. V tu chvíli to určitě terapie byla.

Natočila jste nějaké momenty, u kterých jste pak přemýšlela, jestli je pak do dokumentu vůbec zařadit?

Asi ne, chtěla jsem ukázat lidskost a běžnost, Takové spontánní momenty jsem v dokumentu ponechala záměrně. Když jsme spolu šly na procházku, tak jsme si většinu času nepovídaly o vážných věcech a tuhle autentičnost jsem chtěla v dokumentu zanechat. Šly jsme si prostě poplkat a ona mi ukázala, kde trávila své dětství.

Proč jste zvolila název Ona?

Protože se tak jmenuje její kapela. Já jsem si na název kapely nemohla vzpomenout a teď mi to došlo.

V oponentském posudku bakalářské práce máte napsáno, že dokument nemá úplně čistý zvuk. Podařilo se to v rozhlase zpravit?

Ano, tam si s tím vyhráli a nic není poznat. Já jsem byla ráda, že jsem dokument vůbec zvládla sestříhat. V té době to bylo takové punkové a vůbec nechápu, jak jsem to vlastně sestříhala. Tehdy mi asi přálo štěstí.

Jak jste při stříhání dokumentu postupovala?

Nějaký úplně první předstih jsem dělala v Radiu R na počítači. Poté mi Brit Jansen doporučila nějaký program na stříh audia, ale bohužel už si nevzpomenu na název. Tam jsem postupně metodou pokus omyl objevovala všechny ty funkce.

Máte v dokumentu ostrý střih. Chtěla jste to takhle od začátku, nebo jsme na to přišla až během práce s materiálem?

Napadlo mě to během práce s materiálem. Když jsem si hrála se všemi funkcemi, tak mě to nějak intuitivně napadlo jako nejlepší varianta.

Jaké jsi před točením dokumentu měla zkušenosti?

Měla jsem za sebou asi dva nebo tři roky v Radiu R, takže úplný základ práce se zvukem a střihem jsem měla. Pak jsem byla na tříměsíční stáži v Českém rozhlasu Brno, kde jsem ale pracovala pouze se zpravodajskými příspěvky, což nebyla taková věda stříhat. Ve škole jsem ještě absolvovala předmět Audio video.

Máš zkušenost s rozhlasem a televizí. Co ti v televizi oproti rozhlasu chybí?

Mám pocit, že rozhlas je takový intimnější a víc pracuje s fantazií posluchače. V televizi musí být vše jasné na první dobrou. Na druhou stranu u některých témat je obraz velké plus a redaktorovi usnadní práci.

Jak byste téma dokumentu pojala obrazově?

Budu nad tím přemýšlet, ale teď neumím odpovědět.

Jak se Sylvě daří teď?

Já jsem s ní nějakou dobu nemluvila, ale ze sociálních sítí vidím, že stále zpívá a dař se jí velmi podobně jako tehdy. Ale dneska jí asi napíšu a zeptám se, jak se má.